

(המשך מעמוד 29)

כי בבארשבע יש אוכלוסיית ענק המאמינה בצרחות. הוא מספר על שלושים ארבעים לידות ביום. זוהי עיר צעירה עם נשים צעירות. בית-החולים סורוקה הוא בית-החולים היחיד בגב. יולדות כאן חברות קיבוצים נשים בדואיות.

איתן מספר כי הספסלים שעליהם אנו יושבות מלאים בדרך-כלל בכל מיני דאגניות הבאות להיבדק בגלל מחושים שונים ומשונים. כעת, הוא אומר, הן לא באות. הספסלים ריקים. יחד עם זאת, אי-אפשר להפסיק ללדת. הלידות מתנהלות כסדרן. אך כעת נבדקות היולדות קודם כל על-ידי המיילדת. ורק אם יש צורך מזעיקים רופא. בסביבה נמצא רופא באופן קבוע.

אחרי-כך אנחנו הולכים לביתו הצנוע של ד"ר איתן חיימס, בוגר בית-הספר לרפואה של אוניברסיטת ברגוריון. בן 30. הוא גר בקומה השישית של שיכון הסמוך לבית-החולים. „בשיכון הזה, איפה שאתה לא הולך אתה דורך על ילד“, אומר איתן. ואכן, עשרות ילדים מתרועעים בחצר ובמעלית ובני הקומות.

הדירה צנועה, דירת סטודנטים. שטיח, ספה, טלוויזיה בשחור-לבן והמון עציצים. אלה, כידוע, אינם עולים כל כך הרבה. איתן הוא מסוג הרופאים, המאמין ברפואה קאדיאל. כשליחות. הוא אומר לי שבבית-חולים סורוקה כולם כמוהו. אני נוטה להאמין לו.

עדיין, תודה לאל, הרוב והם צודקים במאבקם.

● איך אתה מרגיש ביום השני לשביתת הרעב שלך?

למעשה אנחנו קוראים לזה שמונה פלוס אחד. צמתי שמונה ימים רצוף והייתי צריך להתגייס ביום הראשון למילואים, לכן אכלתי אתמול ערב מרק וקצת לחם. בינתיים בוטלו המילואים, אז אני חוזר לשבת. מאתמול אני מרגיש יותר טוב. קצת מסתובב לי הראש.

● איך הרגשת ביום הראשון לשביתתך?

מאוד מרוכז. כיומיים הראשונים הצום הוא קשה מאוד. הייתי כל הזמן רעב, אבל הרבר הגרוע מכל היה שלא היתה תהודה לשביתת הרעב. ישבנו כעשרה איש בחדר-מיון, שובתים רעב, כלי שנקבל תגובה מכלייהתיקשות. ככל שעברו הימים היה קשה יותר, ואז התחילו להצטרף אלינו רופאים נוספים והעניין התחיל להיכנס לטורים גבוהים. זה בהחלט הקל עלינו את הצום.

● איך התחילה שביתת הרעב?

שבוע לפני שהתחלנו בשביתה הודיע מנהל המחלקה האורולוגית, הפרופסור סוכר, שהוא פותח בשביתת רעב.

● למי הוא הודיע?

לכולנו. אנחנו נבגשים מאז התחילה שביתת הרופאים פעמיים בשבוע באולם בית-החולים. ביקשנו ממנו לחכות ולראות איד יתקדמו

● ומה יהיה עם הפגים? אני לא קשור למחלקת הפגים. הקשר שלי הוא רק של סקרנות ושל מצפון. אתה סקרן לראות מה קורה עם פג שיילדת, ואתה מרגיש אחריות מצפונית. עד כמה שאני יודע, המחלקה מתפקדת ותמשיך לתפקד.

● ואתם מומשיכים לפנות מחלקת? כן, פנינו את המחלקה של הריון בסיכון גבוה. את מי שאפשר היה לשחרר שיחזרנו אלה שאסור היה להזיז הועברו למחלקה הגיני-קולוגית. חוץ מזה, אנחנו לא מקבלים נשים לטיפולים ולכיורורים.

● שלחת בעצמך אשה הנמצאת במצב של הריון בסיכון גבוה הביתה?

התמזל לי המזל ואני לא עשיתי את העבודה הזו. לבר ממיקרה אחר, של חולה הלוקה בסוכרת הריונית. היה לי קשה מאוד לעמוד — עם כל הרגשת הצדק שלי — מול האשה הזאת. היא נמצאת איתנו ימים רבים, ואני פשוט לא הייתי מסוגל להגיד לה ללכת. היא היתה זו שאמרה שהיא מבינה. היא עוררה אותי.

● חדר-הניתוח אינו חסר לך?

אני רוצה להגיד לך שזה קשה לפחות כמו הצום. חדר-הניתוח חסר לי, חדר הלידה חסר לי והבדיקות חסרות לי. רפואה זה לא 8 שעות עבודה. רפואה זה החיים שלי. אני חי, נושם, אוכל. כל מה שאני קורא זה ספרות מיקצועית. אני נמצא יותר זמן בבית-החולים מאשר עם האשה והמישפחה שלי. לא לברוק, לא לליילד, לא לנתח — זה הכי מתסכל.

● מהו המשכורת שלך?

מה זה חשוב המשכורת? המאבק כבר מזמן הפסיק להיות על המשכורת. אני לא שוכח רעב בגלל המשכורת.

באמצע הדברים של משל

קמנו ועזבנו את החדר.

הוא צעק: „יש לי עוד מה

להגיד!“

המאבק התחיל בגלל המשכורת.

לפני שלושה חודשים כן, אבל עכשיו כבר לא. את רוצה לראות מה המשכורת שלי? בבקשה, הנה התלוש. בשביל שמונה שעות עבודה ליום, מה כתוב פה? 167 אלף לירות לחודש ברוטו? נו מה, סתם כן אדם קם ושובת רעב? איך אתה מסתדר עם זה?

עם תורנויות. שמונה תורנויות בחודש ושתי שבתות. ואת יודעת מה זה תורנות של רופא? אתה נכנס לבית-החולים ביום ראשון בבוקר ויוצא ביום שני בערב. ועם התורנויות ועם השבתות אני מגיע נטו ל-250 אלף לירות בחודש. איך לך טלוויזיה ציבעונית?

טלוויזיה ציבעונית? הצחקת אותי. איך אני יכול להרשות לעצמי לקנות טלוויזיה ציבעונית? מאיפה? אם אבא שלי לא היה קונה לי אוטו, גם לא היה לי אוטו. אם אבא שלי ואבא של אשתי לא היו קונים לנו דירה, גם לא היתה לנו דירה. אני צריך לשלם כעת 74 אלף לירות לחודש לגן של הילדה. איך אני אשלם את זה? כשאשתי רוצה לקנות נעליים היא לוקחת כסף מאמא שלה. טלוויזיה ציבעונית! הצחקת אותי!

● במיקצוע שלך אתה יכול לעשות המון כסף.

אני מתפלל לאלוהים שלא אצטרך כחיים שלי לעשות — המון כסף בקליניקה פרטית. במיקצוע הרפואה אתה צריך להיות זמן 24 שעות ביממה, לא בשעות שהקליניקה שלך פתוחה. מעבר לזה, אלהם כל חיי על רפואה

יש לי הזיות על מיסעדות

טובוח שאכלתי בהן. אני חולם

על סטיק בפיחה

שווינונית. כרגע שיש לרופא קליניקה פרטית ובו זמנית הוא עובד גם במקום ציבורי, זה כבר לא שוויוני. יש אנשים היכולים להסתדר עם זה. אני לא כשעל מציע לי כסף כדי להיות נוכח

בחדר-לידה, כשאשתי יולדת אני מסרב.

אישית, אלא נגד המוסד שהוא מייצג. אמרנו לו שיקום ויעשה משהו לפני שיתמוטטו שירותי הרפואה. אחר-כך הגיע הפרופסור מודן. כשהוא הגיע כבר שבתו 25 או 30 איש, הוא לא אמר לנו הרבה, ונתן להבין שיש רברים שאנחנו לא צריכים לרעת. כיכרנו את זה הבנו.

● אתה מאמין בפרופסור מודן?

אני מאמין בכנות שלו. אני מאמין שהוא באמת יעשה את הכל כדי שהמשבר יפסק. הוא הצליח לרכוש את אמוני ואת אמוני חבריי. אחריו טילפן שוסטק לפרופסור סוכר, וניתן להבין שהוא תומך בנו.

● ואתה מאמין בשוסטק?

אני מאמין לו שניסה, מנסה וינסה לעזור לרופאים. הוא מכיר את המערכת. אני מאמין שהוא חושב שאנחנו צודקים, ושהוא תומך בנו, ושהוא באמת עושה הכל כדי לעזור.

בשלב הזה, אחרי ששוסטק טילפן, הצטרפו לשביתה הרבה מאוד רופאים והיה יותר קל. הוא הגיע החדר עם הפרופסור ורודן. החדר מלא הסביר לנו — ויש לזכור שהוא הסביר לאנשים רעבים, עייפים ומתוחים שלמרות זאת שמעו אותו ננחת. כשהוא גמר להסביר לא היה לי יותר כוח, ואמרתי לו שאני מרגיש מאוד חלש, אבל אני חייב להגיד לו, שקצת קשה לי להאמין שהוא. כמנהיג פועלים, ורוש ממני לעבוד 36 שעות ביממה בלי קביעות, בלי משכורת, ועוד לחשוב שהיתה פעם בעולם מהפכה תעשייתית. אמרתי לו שאני לא מבין למה הוא יושב איתנו, שהתפקיד שלו זה לעלות לירושלים ולהבהיר שם למי שצריך להבהיר ששכתי הרפואה מתמוטטים. ואז, אחרי שגמרתי לרבר, קם ד"ר גבריאל ואמר שאין לו כוח לשמוע יותר הסברים, ויצא מהחדר. כעקבותיו יצאנו כולנו, כשאנחנו עוויבים את משל הנעלב והצועק: לאן אתם הולכים? יש עוד מה להגיד!

● איך הרגשת בשבת?

מאוד דאגתי. בבית-החולים היינו מעט מאוד רופאים, אבל אז קרה משהו שרומם את רוחי. הוצפנו במאות אורחים שכאו להביע תמיכה. עם חלקם הביא פרחים. חולים ירדו מהמחלקות, עם המיטות, והצטרפו לשביתה. הגיעו עשרות מיברקי תמיכה וכמה חבריי-כנסת באו להזדהות. והרגשת שאתה נמצא בהפנינג?

לא ממש הפנינג, אבל כמילחמה. במשך ששקורה, אנשים הבינו כמה המור המצב, וכל השיחות היו אך ורק על המצב ועל החרדה שלנו. במשך הימים שאתה שובת יולדת?

ביום השני לשביתה הרגשתי שאני עדיין מסוגל לעבוד באחריות. זה היה קשה אבל בסדר. פיסית הרגשתי חלש, אבל היריים והראש עברו. ניתחת בימים האלה? לא. לא ניתחתי. הבנתי שזה לא יהיה אחראי מצירי. בשבת הרגשתי שאני בכלל לא יכול לעבוד.

לידה היא דבר לא קל. נשים ממיילא סוחרות מהלידה. האם היולדות במחלקה שלך לא הביעו את סחרן מכך שתטטל בהן כשאשתה שובת רעב?

לא, אף אחת מהן לא התלוננה. אף אחת מהן לא אמרה שהיא לא רוצה שאטפף בה מפני שאני שובת רעב. אל משכחי שאת חלקן אני מכיר באופן אישי. הן היו אצלי במעקב.

● לא סיכנת את האשה שיילדת?

בהחלט לא! אני רוצה שיהיה ברור: לא הייתי מעז להגיע למצב שבו אסכן חולה. מבחינה פיסית הייתי חלש, אבל הראש עבד. בכלל, הראש עובד המון. זה מין מצב כאילו שיש מילחמה. זה כאילו שמשתי מחזיק אותך. אתה חושב על זה. אתה בתוך זה. הגוף לא בריוק מתפקד, אבל הראש עובד. אני זוכר שמונתי מים הרבה מעבר למידת הכוס, והם נולו החוצה. עשיתי נסיון ללכת מהר ולא הייתי מסוגל. ניסיתי לרוץ ואחרי איזה ארבעה מטרים הייתי צריך להאחז במשהו.

● מה מצבך ברגע זה?

אני בהחלט לא מסוגל לעבוד היום. אם אעבוד אסכן את החולה שלי.

● מה קורה בחדרי הלידה אם אתם שובתים רעב?

עוברים אלה שלא שובתים. יש כאלה שאסור להם לשבות מבחינה רפואית, והם שובתים. חוץ מזה, אני רוצה להגיד לך משהו: בימים הראשונים של שביתת הרעב אפשר לעבוד. לא פעם, כלי לשבות רעב, אני עובד 36 שעות וכשאני חוזר הביתה אשתי שואלת מה אכלתי, ואני נזכר שלא אכלתי כלום. אז בימים הראשונים אתה מרגיש כמו אחרי תורנות. כעת יש רופאים שהצטרפו לשביתה רק לפני יומיים, והם עדיין מתפקדים. הבעיה התחיל בעוד יומיים.

● ומה יקרה אם יקרה אסון?

אני לא צופה במחלקה שלנו אסונות. אנחנו נבצע לידות וניתוחים, אבל לא ניתן שרות רגיל.

עם אשתו שרה ובתו שירה בדירתן. אין לי כסף לשלם 7400 שקל בחודש לגן של הילדה“

העניינים. הוא הסכים, אבל כעבור שבוע, כשהוא ראה ששום דבר לא זו, הוא קם והודיע שעל רעתו הוא פותח בשביתת רעב ומזמין את כל מי שרוצה להצטרף אליו. הוא הבהיר שהמוטו של שביתת הרעב הוא לא מרכיבי המשכורת אלא הצלת הרפואה בישראל. כשהוא קם והודיע, אמרתי שאני מצטרף אליו. חיפשתי ררך להזיז את המשאיומהות. ידעתי שזה יהיה קשה מבחינה

אם אני אעבוד היום במצב, כשאני מרגיש חלש וקשה לי לרכוז אח המחשבות שלי, אני אסכן את החולה

מוסרית, אבל החלטתי ללכת על זה. ביחד איתי הצטרפו עוד שמונה איש.

● הוי כאלה שהתנגדו לשביתת הרעב?

היו הרבה שחשבו שזה לא יועיל.

● מה היתה התחושה, כאשר בימים הראשונים של השביתה לא עורר הצעד ההפגנתי שלכם הדים?

האמת היא, שאני לא האמנתי שנצליח לעורר הדים. סוכר, לעומתי, האמין שכן. תלניו על עצמנו שלט וישבנו בכניסה. זה היה קשה. לא קיבלנו שום פירי-כק. זה היה מתסכל מאוד. רק ביום השני או השלישי הגיע הפרופסור דורון. ישבנו איתו וניסינו להסביר לו שזה לא נגדו

רוב הרופאים הצעירים הם בוגרי בית-הספר לרפואה באוניברסיטה הסמוכה. בארשבע היא עיר סטודנטילית. מזכירה במידת מה את ירושלים של תקופת טרה-סנטה והימים הראשונים של גיבעת רם. כשאני רואה את תלוש המשכורת של ד"ר חיימס אני מתיבישת בשבילו. אך קשה לי שלא לחשוב על הגניקולוג מתי-אביב, הגובה 45 דולר לביקור ו-1500 דולר ללידה. אלה, אומר איתן, דובקים לנו את התדמית. הוא צודק, בבארשבע, הוא מספר, אין כמעט מינפאות פרטיות. אך לכמה זמן, אני שואלת. הוא מבטיח שלהרבה זמן. אני תוהה אם הוא מדבר מתוך חלום של אידיאליסט צעיר או מאמין בכך באמת. אני שואלת את עצמי כמה זמן יחזיק ד"ר חיימס מעמד עם משכורת של 25 אלף שקל נטו, אחרי שמונה תורנויות בחודש ושתי שבתות. כמה זמן הוא יחזיק מעמד עם המילחמה הקבועה שלו לגמור את החודש? לכמה זמן הוא ידחה את התשלום לגן של בתו הקטנה, שהוא אינו יכול לעמוד בו, ועד מתי הוא יאלץ לקבל מאביו את הצ'ק החודשי, המציל אותו מפני הבושה שהמאותו יוחרו לו על-ידי הבנק.

יש בין הרופאים כאלה שאינם ראוים לדעתי לתואר רופא. ראוי יותר לכנות אותם סוחרים רפואה. אותם הגובים עשרות דולרים לביקור, אלפי דולרים ללידה או לניתוח. אותם שאינם מתפנים לראותך כאשר אתה דופק על דלתם, כי הם אינם מקבלים מחוץ לשעות הקבלה.

אבל יש כאלה כמו הד"ר איתן חיימס, רופאים אמיתיים, ששבעות היפוקרטס ולא חשבון הבנק שלהם מנחים אותם. ואלה הם